

บทที่ 3

การวิจัยและดำเนินงาน

ขั้นตอนการดำเนินงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเครียดของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง มีดังนี้

1. ศึกษาปัญหา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย
4. กำหนดขอบเขตของการวิจัย
5. ตั้งสมมติฐานของการวิจัย
6. กำหนดวิธีการสุ่มตัวอย่าง วิธีเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีวิเคราะห์ข้อมูล
7. สร้างแบบสอบถาม ทำการทดสอบ และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามเพื่อความเหมาะสม
8. เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามที่ได้ทำการปรังปรุงและแก้ไขเรียบร้อยแล้ว
9. การวิเคราะห์ข้อมูล
10. แปลความหมายและสรุปผลการวิเคราะห์
11. เขียนรายงานการวิจัยและจัดทำรูปเล่ม

3.1 การศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเรื่องความเครียดของวัยรุ่น

ในการศึกษาครั้งนี้ เริ่มต้นด้วยการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเรื่องความเครียดของนักศึกษาและวัยรุ่น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความเครียด วิธีการแก้ปัญหาเมื่อเกิดความเครียด จาก แหล่งข้อมูล คือ หนังสือ และวิทยานิพนธ์ ดังปรากฏในบรรณานุกรม

3.2 ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ทุกสาขาวิชา ของคณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ทั้งหมด 4 ชั้นปี คือ ปี 1 - ปี 4 ซึ่งมีจำนวนนักศึกษาทั้งหมด 5,025 คน

ตารางที่ 3.1 จำนวนนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ประจำปีการศึกษา 2556 จำแนกตามชั้นปีและเพศ

ชั้นปีที่	ชาย	หญิง	รวม	ร้อยละ
1	407	923	1,330	26.47
2	495	970	1,465	29.16
3	328	741	1,069	21.27
4	396	765	1,161	23.10
รวม	1,626	3,399	5,025	100
ร้อยละ	32.36	67.64	100	

แหล่งที่มา : สำนักทะเบียนและประมวลผล สิงหาคม 2556

3.3 แผนการสุ่มตัวอย่าง

ในการวิจัยครั้งนี้เลือกใช้แผนการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Sampling) โดยทำการสุ่มตัวอย่างตามลำดับ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้แผนการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยแบ่งนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบังตามเพศและชั้นปี กำหนดเป็น 8 ชั้นภูมิ คือ

- ชั้นภูมิที่ 1 : เพศชาย ชั้นปี 1
- ชั้นภูมิที่ 2 : เพศหญิง ชั้นปี 1
- ชั้นภูมิที่ 3 : เพศชาย ชั้นปี 2
- ชั้นภูมิที่ 4 : เพศหญิง ชั้นปี 2
- ชั้นภูมิที่ 5 : เพศชาย ชั้นปี 3
- ชั้นภูมิที่ 6 : เพศหญิง ชั้นปี 3
- ชั้นภูมิที่ 7 : เพศชาย ชั้นปี 4
- ชั้นภูมิที่ 8 : เพศหญิง ชั้นปี 4

จากนั้นทำการจัดสรรขนาดตัวอย่างตามสัดส่วนของชั้นภูมิ (Proportion allocation) สามารถคำนวณขนาดตัวอย่างทั้งหมดได้จากสูตร (ดลชาติ , 2552)

$$n = \frac{N \sum_{h=1}^L N_h s_h^2}{N^2 D + \sum_{h=1}^L N_h s_h^2} \quad \text{โดย} \quad D = \frac{B^2}{Z_{\frac{\alpha}{2}}^2}$$

เมื่อ B คือ ขอบเขตของความผิดพลาดที่ยอมให้เกิดขึ้นได้

α คือ ระดับนัยสำคัญ

n คือ ขนาดตัวอย่าง

N คือ ขนาดประชากรทั้งหมด เท่ากับ 5,025 คน

N_h คือ ขนาดของประชากรชั้นภูมิที่ h โดยที่ $h = 1, 2, 3, \dots, 8$

s_h^2 คือ ค่าความแปรปรวนของชั้นภูมิที่ h โดยที่ $h = 1, 2, 3, \dots, 8$

ในที่นี้คำนวณขนาดตัวอย่างโดยใช้คะแนนทัศนคติและพฤติกรรม ซึ่งได้ความแปรปรวนแต่ละชั้นภูมิ เท่ากับ $s_1^2 = 0.15$, $s_2^2 = 0.17$, $s_3^2 = 0.28$, $s_4^2 = 0.15$, $s_5^2 = 0.41$, $s_6^2 = 0.15$, $s_7^2 = 0.12$ และ $s_8^2 = 0.06$

ดังนั้น $\sum_{h=1}^L N_h s_h^2 = 843.48$ กำหนด $B = 0.035$, $\alpha = 0.05$ ซึ่งสามารถคำนวณขนาดตัวอย่างได้เท่ากับ 481 คน และคำนวณขนาดตัวอย่างแต่ละชั้นภูมิได้จากสูตร

$$n_h = \frac{N_h \cdot n}{N}$$

เมื่อ n_h คือ ขนาดของตัวอย่างของชั้นภูมิที่ h โดยที่ $h = 1, 2, 3, \dots, 8$

n คือ ขนาดตัวอย่าง เท่ากับ 481 คน

ตารางที่ 3.2 ขนาดประชากร (N_h) และขนาดตัวอย่าง (n_h) จำแนกตามชั้นภูมิ

ชั้นภูมิที่	N_h	n_h
1	407	$38.9 \approx 39$
2	495	$87.6 \approx 88$
3	328	$46.9 \approx 47$
4	396	$92.1 \approx 93$
5	923	$31.1 \approx 32$
6	970	$70.3 \approx 71$
7	741	$37.8 \approx 38$
8	765	$72.6 \approx 73$
รวม	5,025	481

ขั้นที่ 2 ใช้แผนการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (Systematic Sampling) เพื่อสุ่มรายชื่อนักศึกษาในแต่ละชั้นภูมิ โดยคำนวณหาช่วงของการสุ่มจากสูตร

$$k_h = \frac{N_h}{n_h}$$

เมื่อ k_h คือ ช่วงของการสุ่ม

N_h คือ ขนาดของประชากรชั้นภูมิที่ h โดยที่ $h = 1, 2, 3, \dots, 8$

n_h คือ ขนาดของตัวอย่างแต่ละชั้นภูมิ

ตารางที่ 3.3 ขนาดประชากร (N_h) ขนาดตัวอย่าง (n_h) และช่วงของการสุ่ม (k_h) จำแนกตามชั้นภูมิ

ชั้นภูมิที่	N_h	n_h	k_h
1	407	39	10
2	495	88	7
3	328	47	7
4	396	93	4
5	923	32	29
6	970	71	14
7	741	38	20
8	765	73	10
รวม	5,025	481	

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4.1 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สุวัฒน์ และคณะ (2540) ได้ทำการวิจัย เรื่อง การสร้างแบบวัดความเครียดสวนปรุง การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างเครื่องมือวัดความเครียดสำหรับคนไทย แบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนแรก วัดความแปรปรวนหรือความไวต่อความเครียด ส่วนที่สอง วัดสาเหตุที่มาของความเครียดในด้านการงาน ครอบครัว ส่วนตัว สังคม สิ่งแวดล้อมและการเงิน

ส่วนที่สาม วัดปฏิกิริยาหรืออาการของความเครียด แบ่งตาม ระบบสรีระวิทยา คือ อาการเครียดทางกล้ามเนื้อโครงกระดูก ระบบประสาทพาราซิมพาเทติก ระบบประสาทซิมพาเทติก อารมณ์ ความคิด ระบบต่อมไร้ท่อ และระบบภูมิคุ้มกัน ขั้นตอนการ ดำเนินการวิจัย เริ่มด้วยขั้นแรกเป็นการรวบรวมหัวข้อคำถามที่เกี่ยวกับความเครียดจากการทบทวน เอกสาร ทำการตรวจสอบความตรงทางด้านเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ นำไปทดสอบกับกลุ่ม ตัวอย่าง 149 คน แล้วปรับปรุงแบบวัดความเครียด ขั้นที่สอง การหาคุณภาพของเครื่องมือโดย การหาความตรงสภาพในกลุ่มตัวอย่าง 523 คน เครื่องมือมาตรฐานที่ใช้เปรียบเทียบ คือ ค่าความเครียดของกล้ามเนื้อ (Electromyography, EMG) ขั้นตอนที่สาม การแบ่งระดับความเครียด ของแบบวัดความเครียดที่ได้สร้าง ซึ่งแบ่งเป็นสี่ระดับ คือ เครียดต่ำ เครียดปานกลาง เครียดสูง เครียดรุนแรง โดยใช้คะแนนปกติ (Normalized T-score) ในการแบ่งโดยอิงตามค่า EMG ที่ใช้ เป็นมาตรฐาน ขั้นตอนที่สี่ การปรับให้เครื่องมือมีขนาดเล็กลง พร้อมทั้งหาคุณภาพของแบบวัด ที่ได้ใช้สถิติวิเคราะห์ปัจจัยเพื่อสกัดตัวปัจจัยให้เหลือข้อคำถามน้อยลง ทั้งนี้ข้อคำถามที่เหลือ จะต้องมีความเชื่อมั่นมากกว่า 0.7 และยังคงสัมพันธ์กับค่า EMG ขั้นตอนที่ห้าเป็นการปรับ เครื่องมือให้เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในงานสำรวจอย่างรวดเร็ว พร้อมทั้งหาคุณภาพของแบบวัดที่ได้ โดยการนำแบบวัดที่ได้จากขั้นตอนที่สี่มาวิเคราะห์ปัจจัยและหาคุณภาพซ้ำอีกครั้งให้เหลือ ข้อคำถามน้อยที่สุด ผลการวิจัยจะได้แบบวัดความ

เครียดสวนปรุงทั้งหมดสามชุด คือ ชุด 104 ข้อ (SPST -104) ชุด 60 ข้อ (SPST - 60) และชุด 20 ข้อ (SPST -20) ซึ่งทุกชุด จะมีค่าความน่าเชื่อถือ คอรัลนบรค แอลฟา มากกว่า 0.7 และมีความแม่นยำตรงตาม

สภาพมากกว่า 0.27 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่ออิงตามค่า EMG ที่ช่วงความเชื่อมั่น 95% แบบทดสอบที่ได้สามารถนำไปใช้ได้ทั้งใน งานศึกษาวิจัยเชิงสำรวจหรือวิเคราะห์ นอกจากนี้ ยังมีประโยชน์อย่างยิ่งในงานทางคลินิก เช่น ในคลินิกคลายเครียด เป็นต้น

3.4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ใช้แบบวัดความเครียดสวนปรง ชุด 20 คำถาม (Suanprung Stress Test-20, SPST-20) เป็นเครื่องมือในการวิจัยทางผู้วิจัยได้เพิ่มส่วนต่างๆ จากการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์เพิ่มเติมและตรงตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย โดย แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยเป็นข้อคำถามแบบให้ผู้ตอบเลือกข้อใดข้อหนึ่งที่ตรงกับความเป็นจริงของผู้ตอบ แบบสอบถาม และมีข้อคำถามปลายเปิดให้ผู้ตอบแบบสอบถามเติมข้อมูล ซึ่งในส่วนนี้มีคำถาม ทั้งสิ้น 7 ข้อคำถาม

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อวัดระดับความเครียดโดยใช้แบบวัดความเครียดสวนปรง (SPST – 20) จำนวน 20 ข้อคำถาม และในแต่ละข้อเป็นมาตราวัดลิเคิร์ต 5 ระดับ

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปัญหาที่ทำให้เกิดความเครียดโดยเป็นคำถามแบบให้ผู้ตอบเรียงลำดับ 3 อันดับแรก โดยเรียงจากข้อที่ผู้ตอบแบบสอบถามประสบปัญหาที่ทำให้เกิด ความเครียดมากที่สุดไปยังข้อที่ประสบปัญหารองลงมาทั้งหมด 3 อันดับ โดยมีข้อที่เป็น ตัวเลือกแบบปลายเปิด ที่ให้ผู้ตอบเติมข้อมูลเอง ในกรณีที่ตัวเลือกที่กำหนดให้ไม่ตรงกับปัญหาที่ ผู้ตอบแบบสอบถามประสบ

ส่วนที่ 4 เป็นแบบสอบถามวิธี ที่ใช้แก้ปัญหาเมื่อเกิดความเครียดโดยเป็นคำถามแบบ ให้ ผู้ตอบเรียงลำดับ 3 อันดับแรก โดยเรียงจากข้อที่ผู้ตอบแบบสอบถามใช้เป็นวิธีในการแก้ปัญหาเมื่อเกิด ความเครียดมากที่สุดไปยังข้อที่ใช้เป็นวิธีในการแก้ปัญหารองลงมาทั้งหมด 3 อันดับ โดยมีข้อที่เป็นตัว เลือกแบบปลายเปิดที่ให้ผู้ตอบเติมข้อมูลเอง ในกรณีที่ตัวเลือกที่กำหนดให้ไม่ตรงกับ วิธีในการแก้ปัญหาที่ ผู้ตอบแบบสอบถามใช้

เกณฑ์การให้คะแนน ให้ผู้ตอบอ่านคำถามแล้วสำรวจดูว่าในระยะ 6 เดือนที่ผ่านมา มีเหตุการณ์ในข้อใด เกิดขึ้นกับผู้ตอบบ้าง ถ้าข้อไหนไม่ได้เกิดขึ้นให้ข้ามไปไม่ต้องตอบ แต่ถ้ามีเหตุการณ์ในข้อใด เกิดขึ้นกับผู้ตอบให้ประเมินว่าผู้ตอบมีความรู้สึกร้อย่างไรต่อเหตุการณ์นั้น แล้วให้ใส่เครื่องหมายในช่องนั้น ๆ

การให้คะแนนแบบวัดความเครียดสวนปรงมี 20 ข้อคำถาม วัดโดยใช้มาตราวัดทัศนคติ ของลิเคอร์ทสเกล (Likert's Scale) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนนโดยแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ

ไม่รู้สึกรู้สึกเครียด	=	1 คะแนน
รู้สึกเครียดเล็กน้อย	=	2 คะแนน
รู้สึกเครียดปานกลาง	=	3 คะแนน
รู้สึกเครียดมาก	=	4 คะแนน
รู้สึกเครียดมากที่สุด	=	5 คะแนน
ไม่ตอบ	=	0 คะแนน

การแปลผล

จากเกณฑ์การให้คะแนนที่กล่าวมา คะแนนความเครียดจะมีคะแนนรวมไม่เกิน 100 คะแนน เมื่อผู้ตอบแบบสอบถามรวมคะแนนได้เท่าไร สามารถเทียบกับเกณฑ์ได้ ดังนี้

0 – 24	มีความเครียดในระดับน้อย
25 – 42	มีความเครียดในระดับปานกลาง
43 – 62	มีความเครียดในระดับสูง
63 ขึ้นไป	มีความเครียดในระดับรุนแรง

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 การทดสอบความเป็นอิสระ (Chi-Square Test for Independence)

เมื่อประชากรมีลักษณะที่สนใจ 2 ลักษณะ โดยลักษณะแรกอยู่ด้านแถวจำแนกได้ r ระดับ ส่วนอีกลักษณะหนึ่งอยู่ด้านสดมภ์จำแนกได้ c ระดับ และระดับการวัดอย่างน้อยต้องเป็นมาตราวัดนามบัญญัติ การทดสอบว่าลักษณะที่สนใจศึกษา 2 ลักษณะของประชากรมีความสัมพันธ์หรือเป็นอิสระต่อกันหรือไม่ กำหนดสมมติฐานในการทดสอบ ดังนี้

H_0 : 2 ตัวแปรที่สนใจศึกษาของประชากรไม่มีความสัมพันธ์

H_1 : 2 ตัวแปรที่สนใจศึกษาของประชากรมีความสัมพันธ์

$$\text{สถิติที่ใช้ในการทดสอบ } \chi^2 = \sum_{i=1}^r \sum_{j=1}^c \frac{(O_{ij} - E_{ij})^2}{E_{ij}}$$

เมื่อ O_{ij} เป็นความถี่ในแถวที่ i และสดมภ์ที่ j , $i = 1, 2, 3, \dots, r$, $j = 1, 2, 3, \dots, c$

E_{ij} เป็นความถี่คาดหวังในแถวที่ i และสดมภ์ที่ j

n_i เป็นความถี่รวมของแถวที่ i

$n_i \quad n_j$ เป็นความถี่รวมของแถวที่ j

n เป็นความถี่รวมทั้งหมด

ปฏิเสธ H_0 เมื่อ $\chi^2_{cal} > \chi^2_{\alpha, (r-1), (c-1)}$

3.5.2 การหาระดับความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์ Cramer's V

การใช้สถิติ χ^2 ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่าง 2 ลักษณะที่สนใจศึกษาของประชากรจะสรุปได้เพียงว่าลักษณะที่สนใจนั้นมีความสัมพันธ์กันจริงหรือไม่ แต่ไม่สามารถบอกได้ถึงระดับความสัมพันธ์ว่ามีมากน้อยเพียงใด ค่า χ^2 มีค่าไม่จำกัด ($\chi^2 > 0$) ดังนั้นจึงต้องใช้สัมประสิทธิ์ Cramer's V (Cramer's V coefficient) สำหรับวัดระดับความสัมพันธ์เพราะสัมประสิทธิ์ Cramer's V เป็นวิธีที่ทำให้ V มีค่าต่ำสุดคือ 0 และค่าสูงสุดคือ 1 ($0 \leq V \leq 1$) ซึ่งสามารถใช้กับ ตารางการจรณ (contingency table)

$$\text{ขนาด } r \times c \text{ ใดๆ ก็ได้ โดยที่ } V = \sqrt{\frac{\chi^2}{n(B-1)}}$$

χ^2 เป็นค่าที่คำนวณได้จากการทดสอบความสัมพันธ์

n เป็นความถี่รวมทั้งหมด

B เป็นค่าต่ำสุดเมื่อเปรียบเทียบระหว่างจำนวนระดับของลักษณะด้านแถวและจำนวนระดับของลักษณะด้านสดมภ์

ดังนั้นค่า V จะมีค่า $0 \leq V \leq 1$ โดยไม่มีค่าเป็นลบ

สำหรับตารางการจรรยาที่มีขนาด 2x2 ระดับความสัมพันธ์จะเรียกชื่อว่า สัมประสิทธิ์ Phi (Phi coefficient) การแปลความหมายทำได้ ดังนี้

ค่า V	การแปลผล
0 - 0.25	มีความสัมพันธ์กันน้อย
0.26 - 0.50	มีความสัมพันธ์กันปานกลาง
0.51 - 0.75	มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างมาก
0.76 - 1.00	มีความสัมพันธ์กันมาก

ข้อจำกัด

1. ค่าสัมประสิทธิ์ Cramer's V จะมีค่าเป็น 0 เมื่อตัวแปรทั้งสองไม่มีความสัมพันธ์กัน
2. ค่าสัมประสิทธิ์ Cramer's V ที่มีค่าเท่ากับ 1 จะหมายถึงตัวแปรทั้ง 2 มีความสัมพันธ์กันอย่างสมบูรณ์ เฉพาะกรณีที่ตารางการจรรยาเป็นชนิด $r = k$ กรณีที่ค่าสัมประสิทธิ์ Cramer's V เท่ากับ 1 เมื่อ $r \neq k$ ความสัมพันธ์จะมีลักษณะเป็นแบบสมบรูณ์ชนิดไม่สมมาตร กล่าวคือ มีความสัมพันธ์อย่างสมบรูณ์เพียงทิศทางเดียวแต่ไม่เป็นทั้งสองทิศทาง
3. การหาค่าสัมประสิทธิ์ Cramer's V ได้ต้องมาจากการใช้การทดสอบของ χ^2 ซึ่งข้อจำกัดของ χ^2 คือตัวอย่างต้องมีขนาดใหญ่ เพื่อไม่ให้เกิดกรณีความถี่คาดหวังน้อยกว่า มากกว่า 20% ของจำนวนเซลล์ทั้งหมด
4. ค่าสัมประสิทธิ์ Cramer's V ไม่สามารถนำไปเปรียบเทียบกับค่าสัมประสิทธิ์อื่นๆได้จากข้อจำกัดของสัมประสิทธิ์ Cramer's V

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for window ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิเคราะห์ทางสถิติได้ถูกจำแนกดังนี้

3.6.1 การวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา

ค่าความถี่และร้อยละใช้วิเคราะห์ข้อมูลของแบบสอบถามส่วนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพส่วนตัว แบบสอบถามส่วนที่ 3 เกี่ยวกับปัญหาที่ก่อให้เกิดความเครียด และแบบสอบถามส่วนที่ 4 เกี่ยวกับวิธีที่ใช้แก้ปัญหาเมื่อเกิดความเครียดของผู้ตอบแบบสอบถาม

3.6.2 การวิเคราะห์สถิติเชิงอนุมาน

ใช้ในการทดสอบสมมติฐานทาง สถิติจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามส่วนที่ 2 โดยใช้การทดสอบความเป็นอิสระ (Chi-Square Test for Independence) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ชั้นปี สาขาวิชา อายุ ระดับผลการเรียน โรคประจำตัว สถานะการเงินของนักศึกษาหรือครอบครัว และความสัมพันธ์ในครอบครัว กับระดับความเครียดของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง และการหาระดับความสัมพันธ์โดยใช้สัมประสิทธิ์ Cramer's V